

Az elátkozott királylány

Hol vót, hol nem vót, vót egy király. De a feleségi meghalt. Újbó' mennősült, de közbe' maradt az első feleségítő' egy lány. Úgyhogy a jány má' olyan tizenhét-tizennyóc éves vót, de hogy nagyon hasonlított az anyjára, ez a mostohaanyja – mer' az apja ritkán vót otthon –, mindé' átkozta a jányt. Annyira elátkozta, hogy a jány olyan tetszhalott lett nemsokára. De a jány kihagyta, hogyha ő akarmikor meghal, a templomba temessék. Külön templomjuk vót, kriptával. Hát jó' van, oda is temették. Hát közel vót az oltárho', eltemették a jányt. Elment egy pár hónap, de a templomba nem tudtak jányi, mer' ha elégyött délbe [tévesztés, helyesen éjjel] tizenkét óra, akkor kiugrott a sírbó', oszt szaladt [kifelé] az ajtón, oszt azt kiabálta, hogy:

– Jaj, ha meffoghatnám, szétszaggatnám!

Ha visszafordút, oszt ott mellátott [egy] férfit, szét is szaggatta. Jó' van, hát vót egy huszár. De a király azt mettudta, [hogy] nem tudtak a templomba jányi emiatt. Akkor mettudta, kiadta a fronton, hogy aki segít a jányán, [azt] megajándékozza nagyon. Hát vót egy huszár, jelentkezett. De a király memmondta neki, hogy ő nem felel érte, de ha mettudja mentenyi, akkor meffizet nagyon. Úgyhogy, adott neki egy kardot, órát, pontosat, akkor bezárták este, má' kilenc órakor. [A] király kocsissa lement, bezárták az ajtót, ő me' leült az oltár mellé, ott ülögetett, cigarettázgatott, aggyig, még elé nem gyött a tizenkét óra. Mikor elégyött a tizenkét óra, kiugrott a jány, szaladásnak az ajtóig, kiabálja, hogy:

– Jaj, ha meffoghatnám, szétszaggatnám!

Hát ő bízott a kardho', meg mit tudom én, mikor odaért a jány, szétszaggatta. No jó' van, meg is halt. Na elégyött a reggel, mennek, de má' halva vitték ki a huszárgyereket. Hát a király [azt gondolta]: „ezt má' nem tudják memmentenyi, el van átkozva az örökre.” Nemsokára jelentkezett egy tüzér. Mondta neki a király:

– Fiam, felelnyi nem felelek értetek, de így meg így járt a huszár.

[Azt mondta a tüzér], hogy ő memmentenyi. Hát csak annyit kérdezett a királytó', hogy:

– A jány mit szeretett legjobban a templomba'?

Aszondta, hogy:

– Az orgonát.

Jó' van, bement a tüzér. Na, hát a jányt igaz-e, mikor eltemették, tiszta fehérbe [öltöztették]. Állt, nézi az órát, közeledik a tizenkét óra. Odaállott a

kripta mellé, kiugrott a jány, ő me' beugrott a helyire, magára húzta az ajtót. Hej, a jány kiabá':

– Hej, ha meffoghatnám, szétszaggatnám! – de összedőlött minden a templomba', csak az orgona nem.

Ezt meg ő tudta, meffigyelte, okosabb vót, mint a huszár. Na, a jány vissza, ott rimáncodott felette:

– Gyere ki, nem bántolok! Nem szaggatlak szét. Gyere ki!

De a tüzér nem. Aggyig mé' tiszta feketébe' nem látta, aggyig nem gyött ki. Sokára osztan, látta hogy má' feketít, kijött. Nem bántotta. Nem bántotta. Mer' minden összedől a templomba', csak az orgona nem. Hát látta a tüzérgyerek, hogy mi van, no kigyött. Akkor átölelték egymást, azt mondták, hogy egymásé lesznek.

No jó' van, sikerűt a tüzérgyereknek. Ők ott reggelig beszélgettek, ez-az, esküdöztek, reggel mennek érte. Megy a kocsis, [a] királynak a kocsisa. Megy ki, má' karonfogva viszi a jányt, a királyjányt. No megörűt – mikor bevitték – az apja. Mostohaanyja vót, a' nem nagyon örűt neki, de az apja.... No akkor [kérdzte], hogy mivel tartozik a tüzérgyereknek. De a tüzérgyerek azt mondta, hogy ő nem kér semmit, meg kell kérdezni a jányt. A jányt kérdezték, aszondta az apjának hogy semmit, ő feleségű' megy hozzá. Hát jó' van. Mentek összeírásra, ide-oda, hát igaz-e pap vót nekik, kántor, meg orvosok, minden, meccsináták a nagy lagzit. Úgyhogy állott a lagzi, hát igaz-e a király büszkékedett benne, hogy hát milyen [veje akadt], a jányát memmentették, meg minden. Na, egymásé lettek, úgyhogy megesküdték. Hát mé' mai napig is élnek, ha meg nem haltak.